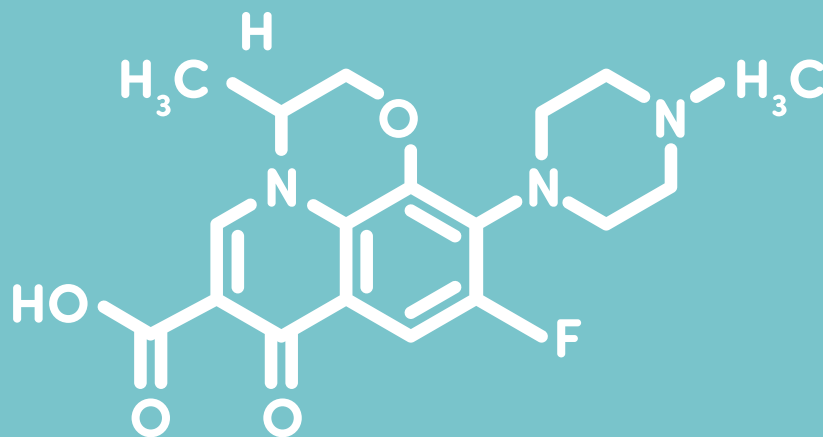

NIKDY SE NEVZDÁVÁM

napsal: Lukáš Zítka, vyfotil: Ladislav Adámek

Obránce Dynama Jan Zdráhal ušel dlouhou cestu za svým extraligovým snem. Na ní prošel nejen řadou prvoligových klubů, ale také nástrahami vysokoškolského studia, když vystudoval nijak lehký obor – chemii. A kde jinde než na chemicko-technologické fakultě Univerzity Pardubice. Zde totiž přímo během hokejové kariéry obhájil svoji bakalářskou i inženýrskou práci.

Honza Zdráhal se narodil ve Dvoře Králové nad Labem, městě proslaveném svojí zoologickou zahradou a v posledních letech také přehradou Les království, na kterou v současnosti míří davy mileniálů dychtících po pěkné fotce na sociální síť Instagram.

Právě ve Dvoře také začal bruslit. Honza Zdráhal pochází z hokejové rodiny, jen považte: hokej ze Zdráhalovic rodiny hráli dědeček a tatínek, také oba strýcové, bratranec, a dokonce i obě sestřenice. Jedna ze sestřenic, Nikola Zdráhalová, později vyměnila hokejové brusle za rychlobruslařské a reprezentovala Českou republiku na olympijských hrách v roce 2018 v jihokorejském Pchjongčchangu, kde skončila v hromadném závodě osmá.

Honzova sestra dělala krasobruslení, a právě díky tomu mohl ve dvou letech dělat první krůčky na bruslích.

„Poprvé jsem stál na bruslích asi ve dvou letech. Sestra chodila na krasobruslení, takže když byla na tréninku, tak já kolem nich řápal na malých brusličkách se dvěma noži. A po třetím roce jsem začal s hokejem,“ vyprávěl si své začátky důrazný obránce pardubického Dynama.

První hokejové roky strávil Honza Zdráhal v místním HC Dvůr Králové, kromě hokeje se ještě v letních měsících věnoval atletice. „Házel jsem poštěpem a diskem, jsou to spíše technické disciplíny. Běhání mě totiž nikdy moc nebavilo,“ zakřenil se extraligový obránce. Vyzkoušel si ale i přidružené sporty jako hokejbal nebo inline hokej. Lední hokej ale hrál prim mezi všemi sporty.

Kvůli hokeji již brzy Dvůr Králové opustil a do šesté třídy nastoupil v nedalekém Hradci Králové.

„Od šesté třídy jsem šel za hokejem a školou do Hradce Králové, takže jsem svůj kontakt se Dvorem Králové přerušil. V takhle mladém věku se zkrátka s vrstevníky ze stejného města přestanete stýkat. Brzo ráno odjedete do školy a vracíte se po tréninku třeba ve čtyři nebo v pět odpoledne. Neměli jsme sociální síť, abychom se jednoduše spojili. Navíc jsem bydlel daleko od svých někdejších spoluhráčů ze Dvora. Postupem času jsme se přestali vídat,“ vysvětluje mohutný bek.

A volba postu? Ta byla jasná, rodinné predispozice zkrátka nezapřete.

„Hlavně v mladších kategoriích jsem hodně útočil. Ale vždycky z obrany. Táta i strejda byli obránci a já byl vzadu už od malička, protože jsem to tak viděl doma.“

PARDUBICKÁ MISE

V Hradci se mu v mládežnických kategori-

S docentem Veselým
u sochy chemiků u Fakulty
chemicko-technologické.

ích dařilo, a tak po základní škole nastalo další stěhování. Tentokrát už do Pardubic, kde nastoupil na sportovní gymnázium a do dorostu v našem Dynamu. Bydlel tehdy v Rybitví, kde v jedné budově bydleli pardubíčtí dorostenci a junioři z jiných měst.

„Byli jsme sice trochu odtržení od centra, ale možná to bylo v tom věku lepší. Měli jsme tam rodinu, která nás hlídala. V prvním patře bydleli dorostenci a ve druhém juniorka. Byli jsme všichni pohromadě, bylo to fajn,“ popsal Honza Zdráhal.

Že by už tenkrát tušil, že by ho chytlo kromě hokeje i studium? Prý vůbec, tehdy byl hokej číslo jedna a škola byla spíše na obtíž.

„Bavit a zajímat mě začala až vysoká škola. Základka a střední škola mě vůbec nebavily. Naopak jsem si užíval, když jsem tam nemusel díky hokeji být. Proplouval jsem,

dva roky jsem měl na sportovním gymnáziu individuální plán, protože jsem začal trénovat s místním áčkem. Baval mě občas dějepis nebo tělocvik či matyka. Zato čeština nebo němčina pro mě fakt nebyly,“ s nadsázkou začal Honza vyprávění o školních letech.

V této době se mu také povedl nepřilíš vídaný kousek. Za pardubické juniory totiž naskočil v pěti po sobě jdoucích ročnících, což nebývá obvyklé. „Poprvé jsem mezi juniory naskočil o rok dříve, než jsem tam věkově patřil. Juniorku trénoval pan Rohlík, který si k postaršení vybral několik dorostenců, nakonec jsme v juniorech zůstali jen asi tři. Další sezonu jsem byl v juniorech jako člen mladšího ročníku, a potom došlo ke změně soutěží, díky které jsem byl znovu ten mladší. Takže za to mohla změna věkové hranice pro juniorskou soutěž,“ vysvětlil Honza Zdráhal okolnosti této kuriozity.

PŘÍPRAVA NA LIGU

V juniorském věku získával Jan Zdráhal také první zkušenosti s mužským hokejem. Nejprve formou střídavých startů nastupoval ve Žďáru nad Sázavou. Následující sezony pak sbíral zkušenosti v dresech Chrudimi a Hradce Králové.

„Na působení ve Žďáru nad Sázavou vzpomínám moc rád, dařilo se mi tam a dostával jsem hodně prostoru. V Chrudimi už jsem pak (2010/2011) hrál první ligu, to bylo také super. Tím, že jsem hrál i za juniory, jsem byl hodně vytížený a odehrál spoustu zápasů. Bohužel Chrudim následně nesehnala dostatek financí na další prvoligovou sezonu. A v Hradci jsem hrál jen několik zápasů,“ vrací se k této hokejové kapitole.

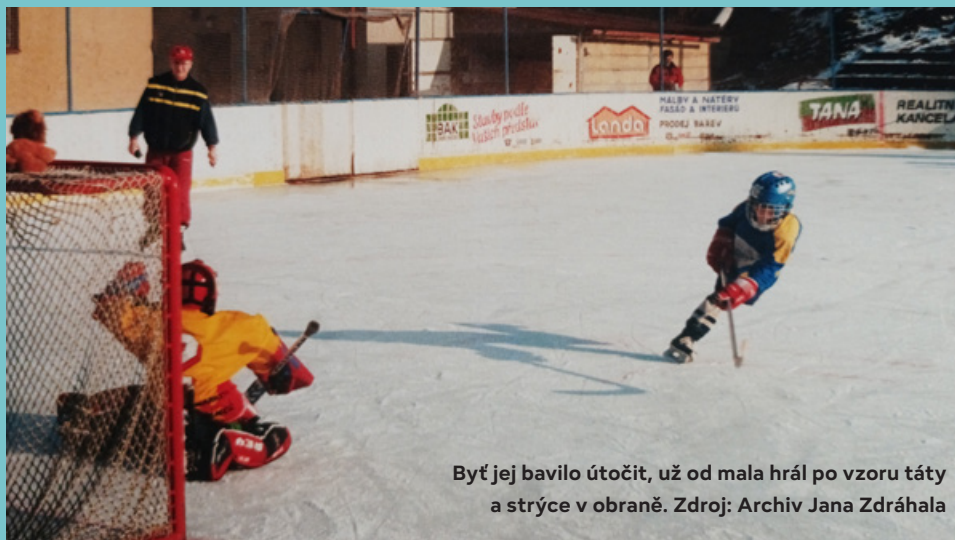
Ve stejné době, kdy začal pronikat do profesionálního hokeje, se začala lámat také jeho akademická kariéra. Po maturitě na „sportáku“ řešil Honza, co se studiem dál.

„Původně jsem šel na elektrotechnickou školu v Pardubicích, normálně na učňák, obor slaboproud, abych si užil bezstarostný volný rok,“ přiznává hráč, který si extraligu zahrál v dresu Pardubic a Jihlavy, svoji původní motivaci pokračovat ve studiu i po maturitě.

„Doma mi řekli, ať si udělám maturitu, která je základ, a dál je jim to jedno.“

ALENKA VE ŠPANĚLSKÉ VESNICI

Po roce na učilišti Honza opět řešil, co bude dál. S kamarádem a spoluhráčem Patrikem Lenochem, který byl o ročník níž, se domluvili, že spolu zkusí obor povrchová ochrana stavebních a konstrukčních materiálů na Univerzitě Pardubice.

Byť jej bavilo útočit, už od mala hrál po vzoru táty a strýce v obraně. Zdroj: Archiv Jana Zdráhala

Hokejové začátky ve Dvoře Králové. Honzu Zdráhala najdete ve spodní řadě, sedmého zleva. Zdroj: Archiv Jana Zdráhala

Jan Zdráhal v dresu Třebíče.
Foto: Jiří Mokryš

„Jít na chemicko-technologickou fakultu jsem se rozhodl po domluvě s mým spoluhráčem z juniorky Patrikem Lenochem. Patrik odmaturoval na sportáku rok po mně. Řekli jsme si, že to spolu zkusíme. Jednalo se o obor, na který brali bez přijímaček, navíc na studijním oddělení dělala jeho nynější tchyně, která říkala, že bychom ten obor mohli zkusit,“ vzpomíná Zdráhal na okolnosti rozhodnutí, které jej přivábilo do akademické sféry.

První dny ale byly pořádný náraz. Ještě před nástupem do prváku pořádala univerzita přípravný kurz, kde si noví studenti mohli porovnat své znalosti učiva.

„Přišel jsem před prvním ročníkem na čtrnáctidenní přípravný kurz. Na první přednášce jsem byl jak Alenka v říši divů. Když jdeš ze sportáku na chemičárnu, kde potřebuješ hlavně chemii, matiku a fyziku, tak jsi úplně nepřipravený,“ připouští Honza.

A také přiznává, že ani jeho přístup ke studiu nebyl zrovna nejzdravější.

„V té době mi bylo devatenáct let, připadal jsem si, jako když mi patří svět. Hned jsem samozřejmě na sebe upozornil tím, že jsem vyrušoval a bavil se v hodině. Byl jsem takovej frajírek. Tak mi přednášející řekli, že jestli tam nechci chodit, tak nemusím. Už jsem se na tom přípravném kurzu neukázel,“ se smíchem hodnotí Zdráhal začátek své vysokoškolské pouti. „Stejně to, co se tam probíralo, pro mě byla španělská ves,“ doplňuje.

Jenže pak se celá idea s titulem z vysoké školy mladému obránci rozležela v hlavě. Nemá totiž ve zvyku ustupovat nebo něco vzdávat.

„Neumím se vzdávat, tak jsem se zařekl, že udělám všechno pro to, ať první ročník udělám. Museli by mě jedinež z té školy vyhodit.“

Začal tedy intenzivně dohánět, co se na střední škole nedozvěděl.

„Chodil jsem na přednášky a studoval. Hodně pomohlo, že jsme byli malý obor. Bylo nás osm nebo devět, se spolužáky jsem si rozuměl, pomáhali mi. Ze začátku jsem netušil, o čem je na hodinách řeč. Ale nastoupila moje povaha, která mi nedovolí něco vypustit.“

Běžnou součástí pozápasového programu tak pro Honzu začalo být noční studium. Večer dohrál zápas, domů se dostal okolo jedenácté večer. Místo odpočinku a regenerace zasedl ke skriptům a připravoval se na laborky, které měl další den od sedmi ráno.

„Okolo jedné ráno jsem měl hotovo, vše zpracované, vypočítané včetně navážek. Věděl jsem, co mi z pokusu má vyjít. Mému partákovi Patriku Lenochovi to ze začátku tolik nešlo, tak jsem třeba ještě do dvou seděl s ním a procházeli jsme to společně. To mi určitě pomohlo také, že jsem si to znovu prošel a zopakoval si to,“ popisuje svoji studijní a hokejovou rutinu. Patrik Lenocho později svoji slušně rozjetou kariéru (zahrál si v roce 2010 na MS hráčů do 18 let) musel kvůli zranění kolene ukončit. „A postupem času se ve škole zlepšil, a nakonec doučoval on mě,“ usmívá se Honza Zdráhal.

Na spánek mnoho času nezbývalo, do toho si přidejte, že tělo mladého zadáka procházelo zátěží profesionálního sportovce. Zkrátka žádná procházka a vyspávání do oběda, jako je u jiných studentů běžné. „Byl jsem mladý, vždycky jsem to nějak dospel.“

Určitě to stálo za to. Navíc mě ten obor začal opravdu bavit,“ upozorňuje Honza.

A klasický studentský život? Znáte to, párkrát do týdne si protáhnete večerku kvůli nějakému tomu večírku. Užil si ho Honza? Nebo kvůli dvěma rozjetým kariérám na to neměl čas?

„Takový ten klasický studentský život, kdy je dvakrát třikrát do týdne party, mě fakt minul. Občas jsem spolužákům záviděl ty jejich historky. Na druhou stranu skloubit profesionální hokej a studium bylo opravdu těžké. Ale nelituji toho, nepřipadá mi, že jsem o něco přišel,“ upřímně vykládá přemýšlivý obránce.

Občas prý dění v chemických laboratořích na univerzitě připomínalo scény z filmu. Spousta baněk a dalšího chemického skla, ze kterého stoupá dým. Student musel přesně vědět, co dělá, jinak by ho výsledek pokusu mohl zranit a ze školy by ho rychle vypakovali.

„Na laboratoře byla náročná příprava. Člověk musel přijít připravený, musel vědět, co má dělat, jak sestavit aparaturu. Občas to připomínalo filmy se všemi baňkami a sklem,“ popisuje hodiny na univerzitě.

NEJSEM FLÁKAČ

První ročník nakonec Honza s vypětím všech sil zvládl. Sám přiznal, že jeho původní přístup nebyl zrovna ukázkový, o to víc se pak ale snažil prvotní dojem napravit. Vše se doučit a přesvědčit sebe a vyučující, že na to má.

„Chtěl jsem ukázat, že nejsem jen další z těch, co se na tu školu přišli zašít. Obzvlášť v tom prvním ročníku jsem měl obrovský progres. Z prvního testu z anorganické chemie jsem měl okolo 35 bodů ze 100, což byla

ostuda. Doučil jsem se to, a z druhého jsem měl už 95 nebo 96 bodů ze 100 možných,“ uvádí příklad svého vzestupu.

A od té doby se začalo studium obracet k lepšímu. Snaha a píle se vyplatily. „Všichni vyučující viděli, že nejsem flákač. I díky tomu mi pak v dalších letech vyšli hodně vstříc, protože času na chození do školy jsem kvůli hokeji měl málo,“ přiznává Honza. „Spousta věcí šla domluvit, ale všechno jsem se musel naučit. V tom jsem žádné ústupky nebo úlevy neměl,“ ujišťuje někdejší reprezentant Česka v kategorii do dvaceti let.

Hokej zabíral stále větší místo v Honzově životě. Z koníčku se stalo regulérní zaměstnání. Při studiu putoval po vzdálených koutech naší vlasti, hned dvakrát se vrátil do Třebíče, kde se mu podle jeho slov vždy dařilo a líbilo. Hokejový klub z Třebíče později hrál významnou roli v jeho inženýrském studiu, ale nepředbíhejme.

FRAJÍRKY NEBRAT!

Prostředí rychlé hry s pukem mezi mantinely a prostředí seminárních prací, přednášek a zkoušek nemůže být od sebe vzdálenější. I proto je zpětně Honza Zdráhal rád, že si mohl projít oběma světy a své zkušenosti z nich spojit.

„Kdybych měl srovnat akademické a hokejové prostředí, tak jsou mezi nimi neskutečné rozdíly.“

Na vysokou školu přišel dle svého vyprávění jako frajírek. Velmi záhy však poznal, že to je cesta, která by se na univerzitě nesetkala s úspěchem.

„Prostředí vysoké školy mi nastavilo úplně jiné zrcadlo než hokejové. Osobnostně

mě zformovalo a posunulo. Setkal jsem se s lidmi, kteří byli skutečnými kapacitami ve svém oboru. Najednou viděli, že chci také něčeho dosáhnout, a od té doby se mi snažili všichni pomoci. Bylo to takové upřímné prostředí,“ vyznal se inženýr v oboru chemie a technologie materiálů / organické polylakry a nátěrové hmoty.

Přístup vyučujících jej podle jeho slov příjemně překvapil. „Mohli se nade mě povyšovat, přitom se mi snažili pomoci a předat své znalosti. Což bylo super a hodně mi to otevřelo oči,“ doplnil své zkušenosti.

Po úspěšném bakalářském oboru se rozhodl pokračovat v inženýrském studiu. Zároveň s tím se na plno věnoval své hokejové kariéře, ve které cestoval především po prvoligových stadiích, občas ale nakoukl i do extraligové-

ho pardubického A-týmu. Postupně prošel hostováními v Třebíči, Šumperku, znovu v Třebíči až zakotvil v Jihlavě, kde konečně prožil v šestadvaceti letech plnohodnotný extraligový ročník. Ale právě v letech, kdy se mu výkonnostně dařilo v Třebíči, což jej následně vyhoupllo do jihlavského A-týmu v extralize, došlo na nejtěžší období jeho akademické kariéry – inženýrskou závěrečnou práci.

„Většinu svého studia jsem nebyl v Pardubicích. Ještě když jsem dělal bakaláře, tak to celkem zvládat šlo. Bakalářská práce byla jen o teorii. Jenže na inženýrském oboru už to bylo o něčem jiném.“

Největším problémem se ukázaly být laboratorní hodiny, na kterých jste zkrátka museli být, ať se děje, co se děje.

„U spousty předmětů byla potřeba docházka, kterou jsem kvůli vytížení v klubu nemohl splnit. Na univerzitě mi ale vyšli vstříc v tom, že i když jsem občas docházku nesplnil, tak jsem mohl ke zkoušce. Na tu jsem se naučil jako každý jiný student. Měl jsem spíše průměrné, ne úplně výborné známky. Jediné, co jsem opravdu musel odchodit, byly ty laboratoře, to jinak nešlo udělat. Na druhou stranu, mohl jsem si je třeba kolikrát doplnit v jiném termínu,“ líčí Honza Zdráhal.

„Složitá byla především vzdálenost. Hodně lidí říká, že studium s hokejem skloubit nejde, ale když se chce, tak ty možnosti vždycky najdete,“ myslí si úspěšný student a profesionální hokejista v jedné osobě.

Jak se vlastně hokejové prostředí – trenéři, manažeři či spoluhráči – tvářelo na to, že se kromě hraní hokeje Honza rozhodl ještě studovat? Nepřevládaly tlaky, že by se měl raději pořádně zaměřit na sport, který ho živí?

„Žádný trenér mi to v průběhu mé kariéry nezakazoval. Vždyť by šli sami proti sobě, už od mládeže nám říkali, že kdo nebude mít dobré známky, nebude hrát. Cítil jsem podporu, samozřejmě v den zápasu by mě nikdo nikam nepustil, ale jinak se šlo vždycky domluvit. Den po zápase jsem třeba mohl místo tréninku na laborky. Občas jsem slychal nějaké narážky od kluků. Ale jenom ze srandy,“ potvrzuje, že i v hokejové komunitě mu se studiem podali pomocnou ruku.

ÚSPĚŠNÁ PRÁCE

Důležitou postavou Honzova studia byl docent David Veselý, který mu byl poradním hlasem po celé jeho studium a jako školitel vedl jeho bakalářskou i inženýrskou práci. A právě díky němu a lidem ze studijního od-

dělení jsme mohli vyfotit Honzu v jeho nejlepším pracovišti – v laboratořích Fakulty chemicko-technologické.

„Dlouho jsem se s nikým ze školy neviděl, ale říkal jsem si, že bych se tam rád stavit. Bylo fajn, že jsem se díky focení mohl s panem děkanem a panem docentem zase vidět a přijít do školy, na kterou mám opravdu hezké vzpomínky,“ řekl po focení pro tento článek Honza Zdráhal.

Dlouhé cesty z třebíčských tréninků na odpolední laboratoře v dalším průběhu studia nepřipadaly v úvahu. Bylo to tak čím dál náročnější. V tuto chvíli přišla pomoc z hokejového prostředí. „Závěrečná práce na inženýrském studiu musela kromě teorie obsahovat i pokus. Tehdy mi velmi pomohl právě docent Veselý. Sestavil mi práci na míru. Pak mi pomohli v mém tehdejšímu působišti v Třebíči, když mi jejich marketingový manažer Dan Šlapák domluvil ve Velké Bíteši v galvanovně to, že jsem u nich mohl pokus pro svoji práci splnit,“ nezapomíná na nezištnou pomoc od svého školitele i někdejšího působiště.

U obhajoby své práce ho navíc akademická komise pochválila za neotřelé téma jeho práce. A před své jméno si tak Honza Zdráhal nově mohl napsat Ing.

„Byl jsem jeden z mála, který dělal tyto druhy pokusů, protože většina prací na té škole je zaměřená na náterové hmoty. Zas to bylo něco jiného, za což jsem byl dokonce pochválen u obhajoby své práce. Velký dík patří mému školiteli docentu Veselému, děkanovi Petru Kalendovi a Třebíči. A určitě také Patriku Lenochovi. Bez nich by moje studium bylo mnohem obtížnější,“ je i po letech extraligový obránce vděčný.

A kde by se svým vzděláním poctivý obránce našel uplatnění?

„Pardubická univerzita má slogan, že život je chemie. A připadá mi, že to tak platí. Ve spouště věci se chemie nachází, je velkou součástí výrobního procesu. Rozsah mého uplatnění je velký. Ve stavitelství, automobilovém průmyslu, velkých pardubických chemičkách a podobně. Jedna moje bývalá spolužačka se zabývá ekologií. Záleží jen na vás, jak budete nabyté znalosti umět použít,“ uvedl na téma uplatnění v oboru Honza Zdráhal.

Chtěl pokračovat v doktorském studiu? „Uvažoval jsem o tom. Ale narodily se nám děti a volný čas už jsem neměl žádný. Veškeré volno chci věnovat rodině, která mě naplňuje,“ říká otec dvou malých synů.

A právě rodina znamenala po studiu další životní posun a další moment, kdy se Honzovi přeskládaly priority.

„Jsem za to moc rád, byl to životní impulz, díky kterému jsem přestal přešlapovat na místě. A teď, když se mi kariéře moc nedaří, tak jsou mojí oporou a odreagováním, které mě drží psychicky vyrovnaného. Díky nim vím, že jsou v životě i důležitější věci než hokej. Dávají mi motivaci stále na sobě pracovat a hrát co nejdéle to půjde,“ vyznal se bek, který v letošní sezoně cestuje mezi A-týmem a partnerským klubem z Vrchlabí.

SMOLNÝ ROČNÍK

V pardubickém dresu se naplno prosadil Jan Zdráhal v těžké sezoně 2019/2020. Patřil mezi důležité obránce v sezoně, kdy Pardubice až v posledním zápase uhájily extraligovou příslušnost. Na ledě nejčastěji nastupoval se zkušeným slovenským zadákem

Jurajem Mikušem. Sezonu skončil jako nejlepší hráč našeho A-týmu ve statistice +/-.

Do nové éry pardubického klubu před sezonou 2020/2021 tak vstupoval jako stabilní člen kádru, jenže jeho ročník zpomalilo těžké zranění čelisti, které utrpěl v předsezonní přípravě. Kvůli tomu zmeškal začátek extraligy a na trénincích dlouho nosil celooobličejový kryt.

Když se vrátil do sestavy a znovu si našel svoji pozici v mužstvu, přišlo opět zranění, tentokrát jej vyřadila bolavá třísla. Smolnou sezonu mu ukončil hrubý zákrok na koleno v únorovém derby s Mountfieldem HK.

Přišel tak o předkolo s Karlovými Vary i čtvrtfinále s Mladou Boleslaví. Jeho loňská bilance se zastavila na 35 zápasech a šesti bodech (1 + 6) v základní části.

Při přípravě na aktuální ročník jej opět přibrzdilo zranění. I přesto se mu příprava gólově vydařila, když dvakrát skóroval proti Spartě a jednou proti Vrchlabí. Zatím dělí své herní vytížení mezi A-tým Pardubic a partnerský klub ve Vrchlabí.

I díky svému vzdělání zůstává nohama na zemi a nelétá v oblacích. „Moc si vážím svého povolání, je super, že můžu dělat to, co mě baví. Možná chvíli poté, co jsem podepsal první smlouvu, tak jsem měl takové mírně frajirkovské období. Zpětně vidím, že jsem ale tenkrát byl na úplném začátku. Ta cesta je dlouhá. Během kariéry se občas stanou věci, které nemůžeš ovlivnit a které zvrátí dosavadní vývoj kariéry, jako je zranění nebo výměna trenérů,“ uzavírá své vyprávění obránce Dynama, který se v současnosti blíží hranici dvou stovek zápasů v základní části extraligy.